

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobce: **H. V.**, nar., st. příslušnost Ukrajina, t. č. bytem, zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem nám. 28. října 9, 602 00 Brno, proti žalované **Policii České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o správním vyhoštění, o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-7608-1/ČJ-2013-930310-V237 ze dne 7. 4. 2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 18. 4. 2014 doručenou dne 22.4.2014 Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ze dne 7. 4. 2014, č. j. CPR-7608-1/ČJ-2013-930310-V237, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend Břeclav (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 2.5.2013, č. j. KRPB-39828/ČJ-2013-060027-SV, a napadené rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 2.5.2013, č. j. KRPB-39828/ČJ-2013-060027-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce šesti měsíců, neboť cizinec byl na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, neboť neměl povolení k zaměstnání vydáno místně příslušnou krajskou pobočkou Úřadu práce ČR. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 30-ti dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Pro případ, že by byl cizinec vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v ust. § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 tohoto zákona či § 32 odst. 5 zákona o azylu, byl počátek doby k vycestování stanoven do 30-ti dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů.

V žalobě žalobce namítá, že se správní orgány nedostatečně zabývaly dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života, neboť nehodnotily jeho profesní život, bagatelizovaly dobu pobytu na území ČR a nadhodnotily sílu jeho aktuálních vazeb na Ukrajině. Nově uvedl, že s členy rodiny nežije ve společné domácnosti, v ČR se integroval a správnímu orgánu musí být zřejmé, že je celkově invalidní, jedno oko má skleněné, na druhé špatně vidí a má poškozený mozek. Dále namítal, že nebyl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zpochybnil vyjádření společnosti N. CZ, s.r.o., neboť je možné, že poskytla nepravdivou informaci, nebylo zjištěno, jak se k výkonu práce na zámku v Lednici dostal, a nebylo prokázáno, že by si práci zajistil sám. Namítal, že žalovaná se ve svém odůvodnění opírá o formálně přísné názvosloví, rozlišuje-li mezi zaměstnáním dělníka v oblasti inženýrských děl a pomocného dělníka při stavbě budov. Konečně namítá procesní nepoužitelnost protokolu o účastnickém výsledku. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že se oba správní orgány proporcionalitou rozhodnutí o správním vyhoštění náležitě zabývaly, upozornila, že jakékoliv zdravotní obtíže v průběhu celého správního řízení žalobce nezmínil, natož aby byly limitující, v ČR nepobýval ze zdravotních důvodů za účelem léčby či rekonvalescence, ale výlučně z důvodů pracovních a pozastavuje se nad tím, že jím tvrzená invalidita ho nelimitovala při výkonu pracovní činnosti, ale pro vyhoštění zdravotní stav považuje za zásadní. Institut pracovní cesty ve věci naplněn nebyl, v tomto směru ač mohl žalobce uplatnit návrhy v průběhu celého správního řízení až do vydání žalovaného rozhodnutí, tak neučinil, nevyužil tedy zákonných institutů, které mu byly k dispozici. Pokud se týká vymezení pracovních činností a jejich konkrétní detail, to neupravuje zákon o pobytu cizinců, ale předpisy Ministerstva práce a sociálních věcí ČR. Povolení k zaměstnání pro pracovní zařazení dělník by neplnilo svůj účel z pohledu ochrany trhu práce především pro občany ČR a zaměstnání cizinců pouze v případě neobsaditelnosti nabízeného pracovního místa občanem ČR. Proto jsou jednotlivé pracovní činnosti přesně specifikovány číselným označením a názvem profese. Rozdílnost obou pracovních činností je zřejmá z detailních popisů, které jsou k pracovnímu zařazení vždy vypracovány. Pracovní činnost, kterou žalobce vykonával, nebylo možno zahrnout pod činnost, pro kterou bylo vydáno povolení k zaměstnání. Co se týče procesní nepoužitelnosti protokolu o účastnickém výsledku, odkázala žalovaná na své odůvodnění, neboť uvedené bylo součástí odvolacích námitek.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí po posouzení spisového materiálu vedeného k tomuto řízení konstatovala, že bylo prokázáno, že žalobce byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání i přesto, že toto povolení k zaměstnání bylo podmínkou výkonu jeho zaměstnání v období od 23.1.2013 do 18.2.2013. Zmíněné zaměstnání bylo náležitě doloženo,

sám cizinec tyto skutečnosti potvrdil. Žalovaná nesdílí názor, že cizinec nemohl být vyslán na pracovní cestu, ve skutečnosti se však určitě nejednalo o pracovní cestu v souladu s § 42 zákoníku práce, neboť tento institut nebyl naplněn v několika rovinách. Ve vztahu k vydanému povolení úřadu práce k zaměstnání cizince by se mohlo jednat pouze o exces v místě výkonu práce, cizinec se však dopustil i excesu druhu práce, kterou vykonával při renovaci objektu zámecké jízдарny a konírny v Lednici, přičemž povolení měl vydáno na pracovní činnost související s výstavbou a údržbou silnic, železnic, přehrad a podobných staveb. Nešlo tedy o renovaci budov. Aby se jednalo o pracovní cestu, na kterou byl cizinec vyslán svým zaměstnavatelem N. CZ, s.r.o. musel by existovat právní vztah mezi touto společností jako dodavatelem a P., s.r.o. jako objednatelem, což bylo v průběhu řízení oběma popřeno. Cizinec se cítil být k práci do Lednice vyslán společností N. CZ, s.r.o., práci na místě samém mu však zadával a kontroloval šéf ze společnosti P., s.r.o., aniž by mezi těmito společnostmi v souvislosti s renovací objektu existoval jakýkoliv právní vztah. Případný exces ve změně výkonu a místa práce je realizovatelný pouze v rámci institutu převedení na jinou práci, což lze aplikovat jen u téhož zaměstnavatele, což není tento případ. Znaky závislé práce byly zjištěny ve vztahu cizince a společnosti P., s.r.o. Pokud se týká vymezení pojmu soukromého a rodinného života, v řízení o správním vyhoštění dotčený orgán ve smyslu ust. § 120a zákona o pobytu cizinců formou závazného stanoviska posuzuje výlučně existenci důvodů specifikovaných v § 179 téhož zákona a nezabývá se soukromým ani rodinným životem. Délka pobytu cizince na území ČR je součástí zmíněného hodnocení přiměřenosti rozhodnutí. Otázky, které správní orgán kladl, nebyly tendenční, protokol o výsledku podepsali všichni účastníci přítomní tohoto úkonu, námitky proti obsahu nebyly zaznamenány a vyslýchaný ho jako správný bez žádosti o změnu či doplnění svým podpisem potvrdil. Pro značnou rozdílnost pojetí soukromého a rodinného života jednotlivých cizinců ovlivněnou státní příslušností a původem není reálné obsáhnout všechny aspekty soukromého života. Navíc je vnímá cizincem subjektivně. Pokud se týká zásahu nepřiměřenosti do profesního života cizince, cizinec se vyučil, aktuálním zařazením je pomocný dělník, což jsou nejdostupnější doplňkové činnosti pracovního trhu kdekoli na světě, proto rozhodnutím o správním vyhoštění nemůže dojít ke znemožnění osobní realizace cizince, ke ztrátě nabytých profesních zkušeností, neboť vykonává pracovní činnost mimo svůj obor. Délka pobytu cizince na území je součástí hodnocení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná shledala rozhodnutí správního orgánu I. stupně na základě skutkových zjištění věcně správným a v souladu se zákonem.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.)), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

K nařízenému jednání se dostavila zástupkyně žalobce, kterého omluvila z neúčasti, žalovaný se k jednání omluvil, soud za souhlasu věc projednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti.

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Na základě skutkového stavu zjištěného správním orgánem I. stupně v řízení soud přistoupil k posouzení námitek shora v žalobě uvedených. K námitce, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do rodinného a soukromého života žalobce, když správní orgány

nehodnotily profesní život žalobce, správní orgány vycházely z toho, že se cizinec vyučil soustružníkem, aktuálně pracoval jako pomocný dělník – přidavač a nelze tedy předpokládat, že by došlo ke znemožnění osobní realizace nebo ztrátě profesních zkušeností, protože vykonává pracovní činnost mimo vyučený obor.

Doba jeho pobytu na území ČR byla zohledněna v rámci posuzování přiměřenosti v délce doby vyhoštění.

Skutečnost, že zdravotní postižení sdělil žalobce až v žalobě a v průběhu správního řízení neuvedl v tomto směru ničeho, v ČR se neléčil, nelze k tomuto zdravotnímu stavu přihlídnout, neboť s tímto zdravotním postižením vykonával pracovní činnost, tudíž nebyl limitován, teprve nyní zdravotní stav považuje za zásadní pro své vyhoštění, což soud posuzuje jako účelové jednání žalobce. Pokud sám považuje toto postižení za zásadní v tom směru, že může způsobit při návratu do země hrozbu ztráty výdělku, v žádném případě tato okolnost nemůže být rozhodující pro to, zda správní vyhoštění udělit či nikoliv.

Tvrzení, že byl vyslán k výkonu zaměstnání společnosti N. CZ, s.r.o. neprokázal, neboť tato společnost sama sdělila, že žádnou smlouvu na provádění prací na zámku v Lednici neuzavřela. Žalobce neměl k dispozici doklad o pracovní cestě, který by vyvrátil tvrzení svého zaměstnavatele, tudíž zde nebyl důvod pro odstraňování rozporu mezi tvrzením zaměstnance a zaměstnavatele. Konečně v průběhu řízení, až do vydání rozhodnutí mohl žalobce svá tvrzení prokázat a vyvrátit sdělení svého zaměstnavatele. Konečně sdělení společnosti N. CZ, s.r.o. je potvrzeno společností P., s.r.o. rekonstrukce a obnova kulturních památek, že s uvedenou firmou N. CZ, s.r.o. neměla uzavřený žádný smluvní vztah.

Pokud se týká námitky ve vztahu k účastnickému výsledku, není důvodná, neboť žalobce byl řádně vyslechnut ke všem v úvahu přicházejícím okolnostem souvisejícím s vyhoštěním cizince. Na kladenou otázku vyjádření se ke kladeným otázkám, doplnění protokolu, předložení listinných důkazů odpověděl záporně. Protokol podepsal jako správný a úplný, nevzněl žádné námitky, nic nezpochybnil, nežádal doplnění, změny a jednotlivé strany protokolu opatřil svým podpisem. Do protokolu žalobce uvedl, že rozumí českému jazyku slovem i písmem, souhlasil, aby celé řízení bylo vedeno v českém jazyce, tlumočnicka nežádal, porozuměl důvodu, proč je protokol s ním sepsován. V žádném případě se nejedná o procesně nepoužitelný důkaz, pouze z důvodu, že byl mimo řádných účastnických poučení žalobce poučován ve smyslu ust. § 55 odst. 4 správního řádu, a že by se jednalo o účastnický výsledek považovaný za nezákonný důkazní prostředek.

Námitka týkající se charakteru vykonávané práce, kdy žalobce vytykal užití přísně formálního názvosloví pro zdůraznění odlišností pracovních činností, aby se vyloučila možnost vyslání žalobce na pracovní cestu, není důvodná, neboť přesné vymezení pracovní činnosti obsahuje povolení k zaměstnání podle předpisů Ministerstva práce a sociálních věcí, takže i pro pracovní zařazení dělník musí být práce specifikovány. Aby byla ochrana trhu práce pro občany ČR zachována, proto jsou jednotlivé pracovní činnosti specifikovány číselným označením a názvem profese. Pracovní činnost, která byla cizinci povolena dělník v oblasti inženýrských děl nelze zahrnout pod činnost pomocného dělníka při stavbě či rekonstrukci budov.

Vyslání žalobce na pracovní cestu nebylo prokázáno, neboť jeho zaměstnavatel popřel, že by měl uzavřený právní vztah s dodavatelem rekonstrukce zámku v Lednici, konečně ani sám žalobce ve své výpovědi netvrdil, že byl vyslán na pracovní cestu, neboť uvedl „firma P. potřebovala někoho na práci, tak jsem toho využil“. Domněnku, že tato firma se společností N. CZ, s.r.o. mají uzavřenou nějakou smlouvu neprokázal, pracovní smlouvu či jiný pracovněprávní vztah nebyl schopen doložit, neboť jí měl v místě svého bydliště, podléhal při pracovní činnosti nadřízenému ve společnosti P. a ten také kontroloval výkon provedené práce. Uvedené nasvědčuje tomu, že nepracoval pro společnost N. CZ, s.r.o. na tomto pracovišti.

Na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. dubna 2016

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová